

HZ. MUHAMMED (SAV) YETİMLERE ŞEFKATLE DAVRANIRDI

Peygamber (sav)'in yetim çocuklara apayrı bir şefkati vardı. Onlara çok müşfik davranırdı. Kendisi de yetim olarak büyüdüğü için, yetimliğin ne kadar acı ve zor olduğunu biliyordu. Yetimlere olan merhametinden dolayı, devamlı olarak onları korur, haksızlığa uğradıkları zaman haklarını arardı.

Peygamberimiz (sav)'in kendi evinden de yetim eksik olmazdı. Hz. Hatice ile evlendiğinde, Hatice validemizin ölen kocasından Hind isminde bir erkek çocuğu vardı. Peygamberimiz (sav) o yetime kendi öz çocuğu gibi bakmış, yetiştirmişti.

Ebû Cehil, bir yetimin vasisiydi. Çocuğun bütün malı yanındaydı, fakat ona koklatmıyordu.

Bir gün çocuk aç ve çıplak olarak geldi, malından birşey istedi. Ebû Cehil, azarlayarak yanından kovdu. Sonra da Kureyş'in ileri gelenleri çocukla alay ederek, "Muhammed'e git de, sana yardımcı olsun" dediler.

Onların bu kötü niyetini anlamayan saf ve masum çocuk doğruca Peygamberimiz (sav)'e gitti. Halini arz etti. Peygamberimiz (sav) çocuğu yanına alarak Ebû Cehil'in bulunduğu yere geldi. Yetimin hakkını vermesini söyledi. Peygamberimiz (sav)'i karşısında gören Ebû Cehil hiç itiraz etmeden yetimin malım iade etti.

Ebû Cehil'in bu uysallığını gören müşrikler, "Sen de sapıttın, Muhammed gibi çocuklaştın" diye onu küçümsediler.

Ebû Cehil tuhaf bir haldeydi. Onlara şöyle dedi:

" Hayır, siz de benim yerimde olsaydınız, aynı şeyi yapardınız. Çünkü onun sağında ve solunda birer mızrak gördüm. Vermeyecek olsam bana saplanacaktı."

Peygamberimiz (sav) bir bayram namazından sonra mescitten çıktığında, çocukların neşe ve sevinç içinde oynadıklarını gördü. Bir duvarın dibinde de perişan kılıklı ve mahzun bir çocuk ağlayıp duruyordu. Dikkatim çekti. Doğru onun yanına vardı.

" Yavrum, neyin var, niçin böyle üzgün duruyorsun? Arkadaşlarınla birlikte niçin oynamıyorsun?"

Çocuk bir yetimdi. Babası Uhud'da şehit olmuştu. Annesi de başka biriyle evlenince çocuk sahipsiz kalmıştı. Resul-i Ekrem (sav) Efendimiz çocuğun elinden tuttu. Başını okşadı, gönlünü aldı. Sevindirici bir haber verdi:

Neden ağlıyorsun? Ben baban, Âişe annen, Fatıma kardeşin olsun, istemez misin?

Çocuk sevincinden uçacak gibiydi. Heyecanla, "Nasıl razı olmam, Yâ Resulallah?" diyebildi.

Peygamberimiz (sav) ismini sordu: "Buceyr" dedi. "Hayır. Senin ismin Beşir olsun" buyurdu.

Peygamberimiz (sav) çocuğu aldı, evine götürdü. Yedirip içirdi, üstünü başını giydirdi.

Karnı tok, sırtı pek olan çocuk bir süre sonra oynayan çocukların arasına karışmak üzere sokağa çıktı.

Neden sevinmeyecekti? Babası Cennete gitmişti; ama şimdi babasının yerine geçen insan, bütün babaların en hayırlısıydı.

Arkadaşları Beşir'in halindeki değişikliği görünce etrafına toplandılar. Merakla sordular:

"Sen daha önce ağlayıp duruyordun. Şimdi nasıl oldun da bu hale geldin?"

Beşir cevap verdi:

dindersi.tk

" Açtım, doydum; çıplaktım, giyindim; yetimdim, Resulullah (sav) babam, Âişe annem oldu."

Bunun üzerine diğer çocuklar Beşir'e gıpta ederek şöyle dediler:

" Ne olaydı, keşke bizim de babalarımız Uhud'da şehit olaydı da, biz de öyle bahtiyar bir babaya kavuşmuş olaydık."

Peygamberimiz (sav)'in vefatına kadar Beşir bin Akra onun yanında kaldı. Peygamberimiz (sav) ebedî âleme göçtükten sonra Beşir için asıl yetimlik başlamış oldu. Şöyle ağlıyordu:

" İşte şimdi yetim kaldım, işte şimdi garip oldum."

Yetimin sadece başını okşamak bile çok büyük bir sevap ve Cennet müjdesidir. Efendimiz (sav) bu sevabı şöyle ifade buyururlar: